

PADOMES DIREKTĪVA 2005/85/EK

(2005. gada 1. decembris)

par minimāliem standartiem attiecībā uz dalībvalstu procedūrām, ar kurām piešķir un atņem bēgļa statusu

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 63. panta pirmās daļas 1. punkta d) apakšpunktu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu ⁽¹⁾,ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ⁽²⁾,ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽³⁾,

tā kā:

- (1) Kopējas patvēruma politikas, tostarp kopējas Eiropas patvēruma sistēmas izveide ir daļa no Eiropas Savienības mērķa pakāpeniski radīt brīvības, drošības un tiesiskuma telpu, kas ir atvērta tiem, kuri, apstākļu spiesti, likumīgi meklē aizsardzību Kopienā.
- (2) Eiropadome īpašā sanāksmē Tamperē 1999. gada 15. un 16. oktobrī vienojās strādāt, lai radītu kopēju Eiropas patvēruma sistēmu, kuras pamatā būtu 1951. gada 28. jūlija Ženēvas konvencijas par bēgļa statusu, kurā grozījumi izdarīti ar 1967. gada 31. janvāra Ņujorkas protokolu ("Ženēvas konvencija"), pilnīga un absolūta piemērošana, tādējādi saglabājot nerpatriēšanas principu un nodrošinot, ka nevienu personu nesūta atpakaļ vajāšanai.
- (3) Tampere sanāksmes secinājumos paredzēts, ka kopējā Eiropas patvēruma sistēmā īstermiņā būtu jāietver kopēji standarti taisnīgām un efektīvām patvēruma piešķiršanas procedūrām dalībvalstīs un ilgtermiņā – Kopienas noteikumi kopējas patvēruma piešķiršanas procedūras izveidei Eiropas Kopienā.

(4) Tāpēc minimālie standarti, kas noteikti šajā direktīvā attiecībā uz dalībvalstu procedūrām, lai piešķirtu vai atņemtu bēgļa statusu, ir pirmais pasākums patvēruma piešķiršanas procedūru izveidē.

(5) Šīs direktīvas galvenais mērķis ir ieviest Kopienā minimālu satvaru attiecībā uz bēgļa statusa piešķiršanas un atņemšanas procedūrām.

(6) Bēgļa statusa piešķiršanas un atņemšanas noteikumu tuvināšanai vajadzētu palīdzēt ierobežot patvēruma meklētāju otrreizēju plūsmu starp dalībvalstīm, ja šādu plūsmu izraisītu tiesisko regulējumu atšķirības.

(7) Minimālie standarti pēc savas būtības paredz, ka dalībvalstīm vajadzētu būt pilnvarām ieviest vai uzturēt labvēlīgākus noteikumus trešo valstu valstspiederīgajiem un bezvalstniekiem, kas lūdz starptautisku aizsardzību dalībvalstī, ja uzskata, ka šāds lūgums balstīts uz to, ka attiecīgā persona ir bēglis Ženēvas konvencijas 1. panta A punkta nozīmē.

(8) Šī direktīva respektē pamattiesības un ievēro principus, kas jo īpaši ir atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā.

(9) Attieksmē pret personām, uz ko attiecas šī direktīva, dalībvalstīm ir saistības atbilstīgi starptautisko tiesību instrumentiem, attiecība uz kuriem tās ir puses un kuri aizliedz diskrimināciju.

(10) Ir būtiski, ka attiecībā uz visiem patvēruma pieteikumiem lēmumus pieņem, pamatojoties uz faktiem, un ka pirmajā instancē tos pieņem iestādes, kuru darbiniekiem ir piemērotas zināšanas vai sniegta vajadzīgā apmācība patvēruma un bēgļu jautājumos.

(11) Tas ir gan dalībvalstu, gan patvēruma meklētāju interesēs, lai lēmumus par patvēruma pieteikumiem pieņemtu cik drīz vien iespējams. To, kā organizēt patvēruma pieteikumu izskatīšanu, būtu jāatstāj dalībvalstu ziņā, lai tās saskaņā ar savām valsts vajadzībām varētu noteikt jebkura pieteikuma izskatīšanas prioritāti vai to paātrināt, ņemot vērā šajā direktīvā ietvertos standartus.

⁽¹⁾ OV C 62, 27.2.2001., 231. lpp. un OV C 291, 26.11.2002., 143. lpp.

⁽²⁾ OV C 77, 28.3.2002., 94. lpp.

⁽³⁾ OV C 193, 10.7.2001., 77. lpp. Atzinums sniegts pēc neobligātas apspriešanās.

- (12) Sabiedriskās kārtības jēdziens var attiekties uz sodāmību par smaga nozieguma izdarīšanu.
- (13) Lai pareizi identificētu personas, kam vajadzīga aizsardzība kā bēgļiem Ženēvas konvencijas 1. panta nozīmē, visiem pieteikuma iesniedzējiem, ar dažiem izņēmumiem, vajadzētu būt efektīvai piekļuvei procedūrām, iespējai sadarboties un pienācīgi sazināties ar kompetentajām iestādēm, lai iesniegtu attiecīgos savas lietas faktus, un pietiekamām procesuālām garantijām, lai virzītu savu lietu visos procedūras posmos. Turklāt patvēruma pieteikuma izskatīšanas procedūrai parasti būtu jāparedz, ka pieteikuma iesniedzējam ir uzturēšanās tiesības tīkmēr, kamēr atbildīgā iestāde nav pieņēmusi lēmumu, piekļuve tulka pakalpojumiem, iesniedzot savu lietu, ja viņu intervē iestādes, iespēja sazināties ar Apvienoto Nāciju Augstā komisāra bēgļu jautājumos (UNHCR) pārstāvi vai ar jebkuru organizāciju, kas strādā tā vārdā, tiesības saņemt attiecīgu paziņojumu par lēmumu, attiecīgu šā lēmuma juridisko un faktisko pamatojumu, iespēja apspriesties ar juridisko konsultantu vai citu padomdevēju un tiesības izšķirīgos procedūras brīžos saņemt informāciju par savu tiesisko stāvokli valodā, kuru viņam būtu jāsaprot.
- (14) Papildus būtu jāparedz konkrētas procesuālas garantijas nepavadītām nepilngadīgām personām to neaizsargātības dēļ. Šajā kontekstā bērnu interesēm vajadzētu būt dalībvalstu galvenajam apsvērumam.
- (15) Ja pieteikuma iesniedzējs iesniedz turpmāku pieteikumu, nesamērīgi likt dalībvalstīm no jauna veikt pilnīgas izskatīšanas procedūru. Šajos gadījumos dalībvalstīm būtu jānodrošina iespēja izvēlēties starp procedūrām, kas saistītas ar izņēmumiem no tām garantijām, kuras parasti ir patvēruma pieteikuma iesniedzējam.
- (16) Daudzi patvēruma pieteikumi tiek iesniegti uz dalībvalsts robežas vai tās tranzīta zonā, pirms pieņemts lēmums par pieteikuma iesniedzēja ieceļošanu. Dalībvalstīm vajadzētu panākt to, ka spēkā esošās procedūras ir vienmēr pielāgotas šo pieteikuma iesniedzēju konkrētai situācijai pie robežas. Būtu jādefinē kopēji noteikumi par iespējamajiem izņēmumiem, ko šajos gadījumos attiecina uz garantijām, kādas parasti ir pieteikuma iesniedzējiem. Robežprocedūras būtu galvenokārt jāpiemēro tiem pieteikuma iesniedzējiem, kas neatbilst nosacījumiem ieceļošanai dalībvalstu teritorijā.
- (17) Viens no galvenajiem apsvērumiem attiecībā uz patvēruma pieteikuma pamatoību ir pieteikuma iesniedzēja drošība viņa izcelsmes valstī. Ja kādu trešo valsti var uzskatīt par drošu izcelsmes valsti, dalībvalstīm vajadzētu spēt to atzīt par drošu un pieņemt, ka tā ir droša konkrētam pieteikuma iesniedzējam, ja vien viņš nesniedz nopietnus pierādījumus par pretējo.
- (18) Ņemot vērā saskaņotības līmeni, kas sasniegts attiecībā uz trešās valsts valstspiederīgo un bezvalstnieku atzīšanu par bēgļiem, būtu jāizstrādā kopēji kritēriji, lai norādītu trešās valstis kā drošas izcelsmes valstis.
- (19) Ja Padome ir pārliecinājusies, ka attiecībā uz konkrētu izcelsmes valsti šie kritēriji ir izpildīti, un tādējādi iekļāvis to drošu izcelsmes valstu minimālajā kopējā sarakstā, ko pieņems saskaņā ar šo direktīvu, dalībvalstīm būtu jāizskata to personu pieteikumus, kuriem ir tās valsts piederība, vai to bezvalstnieku pieteikumus, kuri pirms tam pastāvīgi bija dzīvojuši tajā valstī, ņemot par pamatu atspēkojamu pieņēmumu par tās valsts drošību. Ņemot vērā izcelsmes valsts atzīšanas par drošu politisko nozīmi, jo īpaši ņemot vērā cilvēktiesību stāvokļa novērtējuma ietekmi izcelsmes valstī un tā ietekmi uz Eiropas Savienības politiku ārējo attiecību jomā, Padomei jebkuri lēmumi par saraksta izveidi vai tā grozījumiem būtu jāpieņem pēc apspriešanās ar Eiropas Parlamentu.
- (20) No Bulgārijas un Rumānijas kā Eiropas Savienības pievienošanās kandidātvalstu statusa un panākumiem, ko šīs valstis guvušas, gatavojoties dalībai Eiropas Savienībā, izriet, ka tās būtu jāuzskata par drošām izcelsmes valstīm šīs direktīvas nozīmē līdz dienai, kad tās pievienojas Eiropas Savienībai.
- (21) Šajā direktīvā trešās valsts atzīšana par drošu izcelsmes valsti nevar nodrošināt tās valsts valstspiederīgajiem pilnīgu drošību. Izvērtējumā, kas ir šīs atzīšanas pamatā, var tikai ņemt vērā civilos, tiesiskos un politiskos apstākļus tajā valstī un to, vai vajāšanas, spīdzināšanas vai necilvēcīgas un pazemojošas izturēšanās dalībniekiem piemēro sankcijas praksē, ja viņus attiecīgajā valstī atzīst par atbildīgiem. Šā iemesla dēļ ir svarīgi, ka attiecīgā valsts vairs nav uzskatāma par drošu attiecībā uz pieteikuma iesniedzēju, ja viņš norāda nopietnus iemeslus, kas liek uzskatīt, ka attiecīgā valsts viņa konkrētajā gadījumā nav droša.

- (22) Dalībvalstīm būtu jāizskata visi pieteikumi pēc būtības, t. i., jāizvērtē, vai attiecīgo pieteikuma iesniedzēju var atzīt par bēgli saskaņā ar Padomes Direktīvu 2004/83/EK (2004. gada 29. aprīlis) par obligātiem standartiem trešās valsts pilsoņu vai bezvalstnieku atzīšanai par bēgļiem vai personām, kam citādi vajadzīga starptautiska aizsardzība, un piešķirtās aizsardzības saturu ⁽¹⁾, izņemot, ja šī direktīva paredz citādi, jo īpaši, ja var pamatoti pieņemt, ka cita valsts veiku pārbaudi vai nodrošinātu pietiekamu aizsardzību. Jo īpaši dalībvalstīm nebūtu jāizvērtē patvēruma pieteikums pēc būtības, ja pirmā patvēruma valsts pieteikuma iesniedzējam ir piešķīrusi bēgļa statusu vai citādu pietiekamu aizsardzību, un šī valsts pieteikuma iesniedzēju uzņems atpakaļ.
- (23) Dalībvalstīm arī nebūtu jāizvērtē patvēruma pieteikums pēc būtības, ja var pamatoti sagaidīt, ka pieteikuma iesniedzējs sakarā ar saikni ar kādu trešo valsti, kā to nosaka valsts tiesību akti, meklēs aizsardzību šajā trešajā valstī. Dalībvalstīm būtu šādi jārikojas tikai tad, ja šis konkrētais pieteikuma iesniedzējs būtu drošs attiecīgajā trešajā valstī. Lai novērstu pieteikuma iesniedzēju otrreizēju plūsmu, būtu jāizstrādā kopēji principi, pēc kuriem dalībvalstis novērtē vai norāda, ka trešās valstis ir drošas.
- (24) Turklāt attiecībā uz konkrētām trešām valstīm Eiropā, kas ievēro īpaši augstus cilvēktiesību un bēgļu aizsardzības standartus, dalībvalstīm būtu jāatļauj neveikt patvēruma pieteikumu izskatīšanu vai veikt daļēju patvēruma pieteikumu izskatīšanu attiecībā uz patvēruma meklētājiem, kas ieceļo to teritorijā no tādām trešām valstīm Eiropā. Ņemot vērā iespējamās sekas, kādas patvēruma meklētājam var radīt ierobežota vai nenotikusi izskatīšana, šī drošas trešās valsts jēdziena piemērošana būtu jāattiecinā tikai uz lietām, kurās ir iesaistītas trešās valstis, par ko Padome ir pārliecinājusies, ka tās ievēro augstos attiecīgās trešās valsts drošības standartus, kas izklāstīti šajā direktīvā. Padomei būtu jāpieņem lēmumi šajā jautājumā pēc apspriešanās ar Eiropas Parlamentu.
- (25) No to kopējo standartu būtības, kuri attiecas uz abiem drošas trešās valsts jēdzieniem, kas izklāstīti šajā direktīvā, izriet, ka šo jēdzienu praktiskā nozīme ir atkarīga no tā, vai attiecīgā trešā valsts atļauj attiecīgam pieteikuma iesniedzējam ieceļot tās teritorijā.
- (26) Attiecībā uz bēgļa statusa atņemšanu dalībvalstīm būtu jānodrošina, ka personas, kas gūst labumu no bēgļa statusa, attiecīgi informē par iespējamu viņu statusa pārskatīšanu, un ka viņām ir dota iespēja iesniegt savu viedokli, pirms attiecīgās iestādes pieņem pamatotu lēmumu atņemt viņu statusu. Tomēr būtu jāatļauj šīs garantijas nedot, ja iemesls bēgļa statusa pārtraukšanai nav saistīts ar pārmaiņām nosacījumos, uz kuriem balstīta atzīšana.
- (27) Tas atspoguļo Kopienas tiesību pamatprincipu, ka uz lēmumiem par patvēruma pieteikumiem un bēgļa statusa atņemšanu attiecina efektīvu tiesisko aizsardzību tiesā vai tribunālā Līguma 234. panta nozīmē. Tiesiskās aizsardzības efektivitāte, arī attiecībā uz būtisko faktu izskatīšanu, ir atkarīga no katras dalībvalsts administratīvās un tiesu sistēmas kopumā.
- (28) Saskaņā ar Līguma 64. pantu šī direktīva neietekmē to dalībvalstu pienākumu izpildi, kuri attiecas uz kārtības un likumības uzturēšanu un iekšējas drošības sargāšanu.
- (29) Šī direktīva neattiecas uz procedūrām, ko reglamentē Padomes Regula (EK) Nr. 343/2003 (2003. gada 18. februāris), ar ko paredz kritērijus un mehānismus, lai noteiktu dalībvalsti, kura ir atbildīga par trešās valsts pilsoņa patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kas iesniegts kādā no dalībvalstīm ⁽²⁾.
- (30) Šīs direktīvas īstenošana būtu regulāri jāizvērtē ne retāk kā reizi divos gados.
- (31) Ņemot vērā, ka šīs direktīvas mērķi, proti, noteikt minimālos standartus procedūrām dalībvalstīs, lai piešķirtu un atņemtu bēgļa statusu, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs un to, ka minētās direktīvas mēroga un iedarbības dēļ šo mērķi var labāk sasniegt Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi šo mērķu sasniegšanai.
- (32) Saskaņā ar 3. pantu Protokolā par Apvienotās Karalistes un Īrijas nostāju, kas pievienots Līgumam par Eiropas Savienību un Eiropas Kopienas dibināšanas līgumam, Apvienotā Karaliste 2001. gada 24. janvāra vēstulē ir paziņojusi, ka tā vēlas piedalīties šīs direktīvas pieņemšanā un piemērošanā.

⁽¹⁾ OV L 304, 30.9.2004., 12. lpp.

⁽²⁾ OV L 50, 25.2.2003., 1. lpp.

- (33) Saskaņā ar 3. pantu Protokolā par Apvienotās Karalistes un Īrijas nostāju, kas pievienots Līgumam par Eiropas Savienību un Eiropas Kopienas dibināšanas līgumam, Īrija 2001. gada 14. februāra vēstulē ir paziņojusi, ka tā vēlas piedalīties šīs direktīvas pieņemšanā un piemērošanā.
- (34) Saskaņā ar 1. un 2. pantu Protokolā par Dānijas nostāju, kas pievienots Līgumam par Eiropas Savienību un Eiropas Kopienas dibināšanas līgumam, Dānija nepedalās šīs direktīvas pieņemšanā, un tādējādi šī direktīva tai neuzliek saistības un tai tā nav jāpiemēro,

IR PIENĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

1 NODAĻA

VISPĀRĒJI NOTEIKUMI

1. pants

Mērķis

Šīs direktīvas mērķis ir noteikt minimālos standartus dalībvalstu piemērotajās procedūrās bēgļa statusa piešķiršanai un atņemšanai.

2. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā:

- a) "Ženēvas konvencija" ir 1951. gada 28. jūlija Konvencija par bēgļa statusu, kurā grozījumi izdarīti ar Ņujorkas 1967. gada 31. janvāra protokolu;
- b) "pieteikums" vai "patvēruma pieteikums" ir pieteikums, ko iesniedzis trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks un ko var uzņemt kā prasību starptautiskas aizsardzības saņemšanai no dalībvalsts saskaņā ar Ženēvas konvenciju. Jebkurš starptautiskas aizsardzības pieteikums tiek uzskatīts par patvēruma pieteikumu, ja vien konkrētā persona skaidri nepieprasa cita veida aizsardzību, uz kuru var pieteikties atsevišķi;
- c) "meklētājs" jeb "patvēruma meklētājs" ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas ir iesniedzis patvēruma pieteikumu, par kuru vēl nav pieņemts galīgais lēmums;
- d) "galīgais lēmums" ir lēmums par to, vai trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam var tikt piešķirts bēgļa statuss saskaņā ar Direktīvu 2004/83/EK un kas vairs nav pakļauts tiesiskajai aizsardzībai atbilstīgi šīs direktīvas V

nodaļai, neatkarīgi no tā, vai šāda tiesiskā aizsardzība paredz pieteikuma iesniedzēja palikšanu attiecīgajā dalībvalstī saistībā ar rezultātu, kā tas noteikts šīs direktīvas III pielikumā;

- e) "atbildīgā iestāde" ir jebkura ar tieslietām saistīta vai administratīva iestāde dalībvalstī, kas atbildīga par patvēruma pieteikuma izskatīšanu un kas ir kompetenta, lai šādos gadījumos pieņemtu lēmumus pirmajā instancē, kā tas noteikts I pielikumā;
- f) "bēglis" ir trešās valsts valstspiederīgais vai bezvalstnieks, kas atbilst Ženēvas konvencijas 1. panta prasībām, kā tas izklāstīts Direktīvā 2004/83/EK;
- g) "bēgļa statuss" nozīmē, ka dalībvalsts ir atzinusi trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku par bēgli;
- h) "nepavadīta nepilngadīga persona" ir persona, kas nav sasniegusi astoņpadsmit gadu vecumu un kas ierodas dalībvalstu teritorijā, un ko nepavada pieaugušais, kurš par viņu ir atbildīgs pēc likuma vai saskaņā ar paražu, un kamēr vien nepilngadīgā persona netiek nodota šāda pieaugušā aizgādībā; definīcija ietver nepilngadīgo, kas ir palicis bez pavadītāja pēc ierašanās dalībvalsts teritorijā;
- i) "pārstāvis" ir persona, kas rīkojas tās organizācijas vārdā, kura pārstāv nepavadītu nepilngadīgu personu kā juridiskais aizbildnis, kā arī persona, kas rīkojas tās valsts organizācijas vārdā, kura ir atbildīga par nepilngadīgo personu aprūpi un labklājību, vai jebkura cita atbilstīga pārstāvniecība, kas norīkota, lai apmierinātu nepilngadīgas personas intereses;
- j) "bēgļa statusa atņemšana" ir kompetentās iestādes lēmums atcelt, pārtraukt vai atteikties atjaunot personas bēgļa statusu saskaņā ar Direktīvu 2004/83/EK;
- k) "palikt dalībvalstī" nozīmē palikt teritorijā, ietverot dalībvalsts robežu vai tranzīta zonu, kurā patvēruma meklētājs ir iesniedzis pieteikumu vai kurā šis pieteikums tiek izvērtēts.

3. pants

Piemērošanas joma

1. Šī direktīva tiek piemērota attiecībā uz visiem patvēruma pieteikumiem, kas iesniegti konkrētajā teritorijā, ietverot dalībvalsts robežu vai tranzīta zonas, kā arī attiecībā uz bēgļa statusa atņemšanu.
2. Šī direktīva netiek piemērota attiecībā uz diplomātiskā vai teritoriālā patvēruma pieprasījumiem, kas iesniegti dalībvalstu pārstāvniecībās.

3. Ja dalībvalstis izmanto vai ievieš procedūru, kurā patvēruma pieteikumi tiek izvērtēti gan kā pieteikumi uz Ženēvas konvencijas pamata, gan kā pieteikumi uz cita veida starptautisko aizsardzību, ko sniedz saskaņā ar apstākļiem, kuri noteikti Direktīvas 2004/83/EK 15. pantā, tās piemēro šo direktīvu, izmantojot savu procedūru.

4. Turklāt dalībvalstis var pieņemt lēmumu piemērot šo direktīvu procedūrās, lemjot par pieteikumiem saistībā ar jebkāda veida starptautisko aizsardzību.

4. pants

Atbildīgās iestādes

1. Dalībvalstis visās procedūrās norāda atbildīgo iestādi, kas būs atbildīga par pieteikumu atbilstīgu izvērtēšanu saskaņā ar šo direktīvu, jo īpaši ar 8. panta 2. punktu un 9. pantu.

Saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 343/2003 4. panta 4. punktu patvēruma pieteikumus, kas sagatavoti vienā dalībvalstī, bet adresēti citai dalībvalstij, kura veic imigrācijas kontroli, izskata tā dalībvalsts, kuras teritorijā pieteikums ir iesniegts.

2. Tomēr dalībvalstis var nodrošināt, ka cita iestāde ir atbildīga par:

- a) lietām, kurās tiek pieņemts lēmums nodot pieteikumu citai dalībvalstij saskaņā ar noteikumiem, kuros izklāstīti kritēriji un mehānismi, lai noteiktu, kura valsts ir atbildīga par patvēruma pieteikuma izskatīšanu, kamēr notiek pieteikuma nodošana vai ja attiecīgā valsts ir atteikusies uzņemt atbildību par meklētāju vai pieņemt viņu atpakaļ;
- b) lēmumu pieņemšanu par pieteikumu, ņemot vērā valsts drošības noteikumus un nodrošinot, ka atbildīgā iestāde ir informēta pirms lēmuma pieņemšanas par to, vai meklētājs tiek kvalificēts kā bēglis saskaņā ar Direktīvu 2004/83/EK;
- c) izvērtēšanas veikšanu saskaņā ar 32. pantu, nodrošinot, ka šādai iestādei ir piekļuve meklētāja dokumentiem attiecībā uz iepriekšējo pieteikumu;
- d) gadījumiem saskaņā ar procedūrām, kas paredzētas 35. panta 1. punktā;
- e) atļaujas atteikumu ieceļot valstī saskaņā ar to procedūru, kas minēta 35. panta 2. līdz 5. punktā, ievērojot tur izklāstītos noteikumus;

f) to, lai noteiktu, ka meklētājs vēlas ieceļot vai ir ieceļojis dalībvalstī no drošas trešās valsts saskaņā ar 36. pantu, ievērojot nosacījumus, un kā izklāstīts minētajā pantā.

3. Ja tiek norādītas iestādes saskaņā ar 2. punktu, dalībvalstis nodrošina, ka šādu iestāžu darbinieki ir ar atbilstīgām zināšanām vai saņem nepieciešamo apmācību, lai pildītu savus pienākumus, īstenojot šo direktīvu.

5. pants

Izdevīgāki nosacījumi

Dalībvalstis var ieviest vai saglabāt izdevīgākus procedūru standartus, nodrošinot vai atņemot bēgļa statusu, ja vien šie standarti atbilst šai direktīvai.

II NODAĻA

PAMATPRINCIPI UN GARANTIJAS

6. pants

Piekļuve procedūrai

1. Dalībvalstis var pieprasīt, ka patvēruma pieteikumi tiek iesniegti personīgi un/vai noteiktā vietā.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka katrs rīcībspējīgs pieaugušais ir tiesīgs iesniegt patvēruma pieteikumu savā vārdā.

3. Dalībvalstis var nodrošināt, ka pieteikumu var iesniegt meklētājs savu apgādājamo vārdā. Šādos gadījumos dalībvalstis nodrošina, ka pilngadīgi apgādājāmie, kas piekrīt pieteikuma iesniegšanai to vārdā, var iesniegt pieteikumu savā vārdā, ja iepriekš minētajā gadījumā patvērumus netiek nodrošināts.

Piepriekš minētajā gadījumā, kad pieteikums tiek iesniegts, vai vēlākais laikā, kad tiek veikta personiskā intervija ar pilngadīgo apgādājamo.

4. Dalībvalstis valsts tiesību aktos var noteikt:

- a) gadījumus, kad nepilngadīga persona var iesniegt pieteikumu savā vārdā;
- b) gadījumus, kad nepavadītas nepilngadīgas personas pieteikums jāiesniedz pārstāvim, kā tas minēts 17. panta 1. punkta a) apakšpunktā;

c) gadījumus, kad patvēruma pieteikuma iesniegšana tiek uzskatīta par patvēruma pieteikuma iesniegšanu attiecībā uz jebkuru neprecētu nepilngadīgu personu.

kurām tie ir izbraukuši, un ka šāda informācija ir pieejama darbiniekiem, kas ir atbildīgi par pieteikumu izvērtēšanu un lēmumu pieņemšanu;

5. Dalībvalstis nodrošina, ka iestādes, kurās varētu griezties kāds, kas vēlas iesniegt patvēruma pieteikumu, ir kompetentas konsultēt šādu personu par to, kā un kur viņa var iesniegt šādu pieteikumu un/vai var pieprasīt, ka šīs iestādes nodod pieteikumu kompetentajai iestādei.

c) darbiniekiem, kas izvērtē pieteikumus un pieņem lēmumus, ir zināšanas par attiecīgiem standartiem, kas piemērojami patvēruma jomā, un tiesību aktiem bēgļu jautājumos.

7. pants

Tiesības palikt dalībvalstī pieteikuma izvērtēšanas kavēšanās gadījumā

1. Patvēruma meklētājiem atļauj palikt dalībvalstī vienīgi procedūras nolūkā, kamēr atbildīgā iestāde ir pieņēmusi lēmumu saskaņā ar procedūrām pirmajā instancē, kas noteiktas III nodaļā. Šīs tiesības palikt nerada tiesības uz uzturēšanās atļauju.

3. Iestādēm, kas minētas V nodaļā, ar atbildīgās iestādes vai meklētāja palīdzību vai kā citādi ir piekļuve vispārējai informācijai, kas minēta 2. punkta b) apakšpunktā un kas nepieciešama to uzdevuma izpildei.

4. Dalībvalstis var paredzēt noteikumus attiecībā uz to dokumentu tulkošanu, kas attiecas uz pieteikumu izvērtēšanu.

2. Dalībvalstis var pieļaut izņēmumu tikai gadījumā, ja saskaņā ar 32. un 34. pantu turpmākais pieteikums netiks turpmāk izskatīts vai ja tās nodos vai izdos personu citai dalībvalstij, ievērojot pienākumus saskaņā ar Eiropas apcietināšanas orderi⁽¹⁾ vai citādi, vai trešai valstij, vai starptautiskajām krimināltiesām vai tribunāliem.

9. pants

Prasības attiecībā uz atbildīgās iestādes lēmumu

1. Dalībvalstis nodrošina, ka lēmumi par patvēruma pieteikumiem tiek sniegti rakstiski.

8. pants

Pieteikumu izvērtēšanas prasības

1. Neskarot 23. panta 4. punkta i) apakšpunktu, dalībvalstis nodrošina, ka patvēruma pieteikumi netiek noraidīti vai izslēgti no izvērtēšanas, pamatojoties tikai uz to, ka tie nav iesniegti cik ātri vien iespējams.

2. Dalībvalstis arī nodrošina, ka, gadījumā, ja pieteikums tiek noraidīts, lēmumā tiek sniegts faktiskais un juridiskais pamatojums, un informāciju, kā apstrīdēt negatīvu lēmumu, sniedz rakstiski.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka atbildīgās iestādes lēmumi par patvēruma pieteikumiem tiek pieņemti pēc atbilstīgas izvērtēšanas. Šajā nolūkā dalībvalstis nodrošina, ka:

Dalībvalstīm nav jāpamato tas, kāpēc netiek piešķirts bēgļa statuss, lēmumā, ar kuru meklētājam tiek piešķirts statuss, kas piedāvā tādas pašas tiesības un priekšrocības saskaņā ar valsts un Kopienas tiesību aktiem kā bēgļa statusa gadījumā saskaņā ar Direktīvu 2004/83/EK. Šādos gadījumos dalībvalstis nodrošina, ka pamatojums, kāpēc netiek piešķirts bēgļa statuss, tiek sniegts meklētāja lietā un ka meklētājam pēc pieprasījuma ir piekļuve savai lietai.

a) pieteikumi tiek izvērtēti un lēmumi tiek pieņemti individuāli, objektīvi un taisnīgi;

Turklāt dalībvalstīm informācija par to, kā apstrīdēt negatīvu lēmumu nav jāsniedz rakstiski, ja meklētājs par to ir ticis informēts agrāk rakstiski vai izmantojot elektroniskos saziņas līdzekļus, kas meklētājam ir pieejami.

b) tiek iegūta precīza un aktualizēta informācija no dažādiem avotiem, piemēram, no ANO Komisariāta bēgļu jautājumos (UNHCR) par vispārējo situāciju, kas valda patvēruma meklētāju izcelsmes valstīs un, vajadzības gadījumā, valstīs, caur

3. Piemērojot 6. panta 3. punktu un vienmēr, kad pieteikuma pamatā ir vieni un tie paši fakti, dalībvalstis var pieņemt vienu lēmumu, kas attiecas uz visiem apgādājamajiem.

⁽¹⁾ Padomes Pamatlēmums 2002/584/TI (2002. gada 13. jūnijs) par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūram starp dalībvalstīm (OV L 190, 18.7.2002., 1. lpp.).

10. pants

Patvēruma meklētāju garantijas

1. Ņemot vērā procedūras, kas norādītas III nodaļā, dalībvalstis nodrošina, ka visiem patvēruma meklētājiem tiek sniegtas šādas garantijas:

- a) viņus informē valodā, ko tiem būtu jāsaprot, par procedūru, kas jāievēro, kā arī par to tiesībām un pienākumiem procedūras laikā, un iespējamām sekām, ja tie nepilda savus pienākumus un nesadarbojas ar iestādēm. Viņus informē par termiņiem, kā arī par viņu rīcībā esošajiem līdzekļiem, lai pildītu pienākumu iesniegt faktus, kas minēti Direktīvas 2004/83/EK 4. pantā. Šo informāciju sniedz savlaicīgi, lai nodrošinātu, ka viņi spēj izmantot tiesības, kas garantētas šajā direktīvā, un izpildīt pienākumus, kas izklāstīti 11. pantā;
- b) iesniedzot savu lietu kompetentajām iestādēm, viņi saņem tulka pakalpojumus, kad vien tas nepieciešams. Dalībvalstis uzskata par vajadzīgu sniegt šos pakalpojumus vismaz tādā gadījumā, ja atbildīgā iestāde izsauc patvēruma meklētāju uz interviju, kā tas minēts 12. un 13. pantā, un atbilstīga saziņa nevar tikt nodrošināta bez šādiem pakalpojumiem. Šādā gadījumā un citos gadījumos, kad kompetentās iestādes izsauc meklētāju, pakalpojumi tiek apmaksāti no valsts līdzekļiem;
- c) viņiem neliedz iespēju sazināties ar UNHCR vai ar jebkuru citu organizāciju, kas strādā UNHCR vārdā dalībvalsts teritorijā saskaņā ar vienošanos ar attiecīgo dalībvalsti;
- d) viņiem savlaicīgi paziņo, kāds ir atbildīgās iestādes lēmums par viņu patvēruma pieteikumu. Ja juridiskais konsultants vai cits padomdevējs juridiski pārstāv meklētāju, dalībvalsts var izvēlēties paziņot par lēmumu viņam, nevis patvēruma meklētājam;
- e) viņus informē par atbildīgās iestādes lēmumu valodā, ko viņiem vajadzētu saprast, ja viņiem nepalīdz vai viņus nepārstāv juridiskais konsultants vai cits padomdevējs un ja nav pieejama bezmaksas juridiskā palīdzība. Sniegtajā informācijā ir ietverta informācija par to, kā apstrīdēt negatīvu lēmumu saskaņā ar 9. panta 2. punktu.

2. Attiecībā uz procedūrām, kas izklāstītas V nodaļā, dalībvalstis nodrošina, ka visi patvēruma meklētāji saņem garantijas, kas ir līdzvērtīgas tām, kuras minētas šā panta 1. punkta b), c) un d) apakšpunktā.

11. pants

Patvēruma meklētāju pienākumi

1. Dalībvalstis var noteikt patvēruma meklētājiem pienākumus sadarboties ar kompetentajām iestādēm, ciktāl šie pienākumi ir nepieciešami, lai izskatītu pieteikumu.

2. Jo īpaši dalībvalstis var paredzēt, ka:

- a) patvēruma meklētājiem jāziņo kompetentajām iestādēm vai jāierodas tur personiski, vai nu bez kavēšanās, vai noteiktajā laikā;
- b) patvēruma meklētājiem jāiesniedz to īpašumā esošie dokumenti, kas attiecas uz pieteikuma izvērtēšanu, piemēram, pase;
- c) patvēruma meklētājiem jāinformē kompetentās iestādes par viņu pašreizējo dzīvesvietu vai adresi un par šīs dzīvesvietas vai adreses maiņu cik ātri vien iespējams. Dalībvalstis var paredzēt, ka meklētājam jebkurš paziņojums jāpieņem pēdējā dzīvesvietā vai adresē, ko viņš attiecīgi ir norādījis;
- d) kompetentās iestādes var pārmeklēt meklētāju un priekšmetus, kas atrodas pie viņa;
- e) kompetentās iestādes var nofotografēt meklētāju; un
- f) kompetentās iestādes var ierakstīt meklētāja mutiskās liecības, nodrošinot, ka viņš ir iepriekš par to informēts.

12. pants

Personiskā intervija

1. Pirms atbildīgā iestāde pieņem lēmumu, patvēruma meklētājam dod iespēju tikt personiski intervētam par viņa patvēruma pieteikumu, ko veic persona, kura saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir kompetenta veikt šādu interviju.

Dalībvalsts var personiskās intervijas iespēju dot arī katram pilngadīgam apgādājamajam, kas minēts 6. panta 3. punktā.

Dalībvalstis valsts tiesību aktos var noteikt gadījumus, kad nepilngadīgajam tiek dota personiskās intervijas iespēja.

2. Personisko interviju var neveikt, ja:
- a) atbildīgā iestāde var pieņemt pozitīvu lēmumu, pamatojoties uz pieejamajiem pierādījumiem; vai
 - b) kompetentajai iestādei jau ir bijusi tikšanās ar patvēruma meklētāju, lai tam palīdzētu izpildīt pieteikumu un iesniegt būtisku informāciju attiecībā uz pieteikumu saskaņā ar Direktīvas 2004/83/EK 4. panta 2. punktu; vai
 - c) atbildīgā iestāde, pamatojoties uz meklētāja iesniegtās informācijas pilnīgu izvērtēšanu, uzskata, ka pieteikums ir nepamatots gadījumos, ja uz to attiecas apstākļi, kas minēti 23. panta 4. punkta a), c), g), h) un j) apakšpunktā.
3. Personisko interviju var arī neveikt, ja to nav iespējams veikt saprātīgi, jo īpaši, ja kompetentā iestāde uzskata, ka meklētājs nav piemērots tam, lai viņu intervētu, vai viņu nav iespējams intervēt sakarā ar pastāvīgiem apstākļiem, ko viņš nekontrolē. Šādu gadījumā dalībvalstis var pieprasīt medicīnisku vai psiholoģisku apstiprinājumu.

Ja dalībvalstis nenodrošina meklētājam vai, attiecīgā gadījumā, apgādājamajam personiskās intervijas iespēju, ievērojot šo punktu, tiek veikti atbilstīgi pasākumi, lai ļautu meklētājam vai apgādājamajam iesniegt turpmāku informāciju.

4. Personiskās intervijas neveikšana saskaņā ar šo pantu nekavē atbildīgo iestādi pieņemt lēmumu par patvēruma pieteikumu.
5. Personiskās intervijas neveikšana saskaņā ar 2. punkta b) un c) apakšpunktu un 3. punktu neietekmē nelabvēlīgi atbildīgās iestādes lēmumu.
6. Neatkarīgi no 20. panta 1. punkta dalībvalstis, pieņemot lēmumu par patvēruma pieteikumu, var ņemt vērā faktu, ka meklētājs neieradās uz personisko interviju, ja vien viņam nebija svarīgi neierašanās iemesli.

13. pants

Prasības attiecībā uz personisko interviju

1. Personiskā intervija parasti notiek bez ģimenes locekļu klātbūtnes, ja vien atbildīgā iestāde neuzskata, ka atbilstīgai izvērtēšanai ir nepieciešama citu ģimenes locekļu klātbūtne.

2. Personiskā intervija notiek apstākļos, kas nodrošina atbilstīgu konfidencialitāti.

3. Dalībvalstis veic atbilstīgus pasākumus, lai nodrošinātu, ka personiskās intervijas tiek veiktas tādos apstākļos, kas ļauj patvēruma meklētājiem sniegt vispusīgu savu pieteikumu pamatojumu. Šajā aspektā dalībvalstis:

- a) nodrošina, ka persona, kas veic interviju, ir pietiekami kompetenta, lai ņemtu vērā personiskos vai vispārējos apstākļus, kas saistīti ar pieteikumu, tostarp meklētāja kultūras izcelsmi vai neaizsargātību, ciktāl tas ir iespējams; un
- b) izvēlas tulku, kas ir spējīgs nodrošināt atbilstīgu saziņu starp meklētāju un personu, kas veic interviju. Komunikācijai nav obligāti jānotiek valodā, kurai priekšroku dod patvēruma meklētājs, ja pastāv arī cita valoda, kuru viņam būtu jāsaprot un kurā viņš ir spējīgs sazināties.

4. Dalībvalstis var paredzēt noteikumus attiecībā uz trešo personu klātbūtni personiskajā intervijā.

5. Šo pantu piemēro arī attiecībā uz tikšanos, kas minēta 12. panta 2. punkta b) apakšpunktā.

14. pants

Ziņojuma par personisko interviju statuss procedūrā

1. Dalībvalstis nodrošina, ka tiek sagatavots rakstisks ziņojums par katru personisko interviju, kurš satur vismaz būtisko informāciju, ko sniedzis meklētājs attiecībā uz pieteikumu, saskaņā ar Direktīvas 2004/83/EK 4. panta 2. punktu.
2. Dalībvalstis nodrošina, ka meklētājiem ir savlaicīgi iespējams piekļūt ziņojumam par personisko interviju. Ja piekļuve ir nodrošināta tikai pēc atbildīgās iestādes lēmuma, dalībvalstis nodrošina, ka piekļuve ir iespējama tik ātri, cik tas nepieciešams, lai ļautu sagatavot un iesniegt pārsūdzību atbilstīgā laikā.
3. Dalībvalstis var pieprasīt meklētāja apstiprinājumu personiskās intervijas ziņojuma saturam.

Ja meklētājs atsakās apstiprināt ziņojuma saturu, šādas atsacīšanās iemeslus ieraksta patvēruma meklētāja lietā.

Meklētāja attiešanās apstiprināt ziņojuma saturu nekavējoties atbildīgi iestādi pieņemt lēmumu par viņa pieteikumu.

4. Šo pantu piemēro arī attiecībā uz tikšanos, kas minēta 12. panta 2. punkta b) apakšpunktā.

15. pants

Tiesības uz juridisku palīdzību un pārstāvniecību

1. Dalībvalstis ļauj patvēruma meklētājiem uz sava rēķina efektīvi konsultēties ar juridisko vai citu padomdevēju, kuru pieļauj vai atļauj valsts tiesību akti, par jautājumiem, kas saistīti ar to patvēruma pieteikumiem.

2. Gadījumā, ja atbildīgā iestāde pieņem negatīvu lēmumu, dalībvalstis nodrošina, ka pēc pieprasījuma tiek garantēta bezmaksas juridiskā palīdzība un/vai pārstāvniecība saskaņā ar 3. punktu.

3. Dalībvalstis savos valsts tiesību aktos var paredzēt, ka bezmaksas juridiskā palīdzība un/vai pārstāvniecība tiek garantēta:

a) tikai saistībā ar tām procedūrām, kas notiek tiesā vai tribunālā saskaņā ar V nodaļu, un nevienā turpmākā pārsūdzībā vai pārskatīšanā, kuru paredz valsts tiesību akti, ietverot atkārtotu pārsūdzības izskatīšanu, kas seko pēc turpmākās pārsūdzības vai pārskatīšanas; un/vai

b) tikai tiem meklētājiem, kuriem nav pietiekamu līdzekļu; un/vai

c) tikai attiecībā uz tiem juridiskajiem konsultantiem vai citiem padomdevējiem, kas ir īpaši norādīti valsts tiesību aktos, lai palīdzētu patvēruma meklētājiem un/vai lai viņus pārstāvētu; un/vai

d) tikai tad, ja pārsūdzība vai pārskatīšana varētu būt veiksmīga.

Dalībvalstis nodrošina, ka juridiskā palīdzība un/vai pārstāvniecība, kas tiek piešķirta saskaņā ar d) apakšpunktu, nav patvaļīgi ierobežota.

4. Dalībvalstis var paredzēt noteikumus attiecībā uz šādu juridiskās palīdzības un/vai pārstāvniecības lūgumu iesniegšanu un izskatīšanu.

5. Dalībvalstis arī var:

a) piemērot naudas ierobežojumus un/vai termiņus attiecībā uz bezmaksas juridiskās palīdzības nodrošināšanu un/vai pārstāvniecību, ar noteikumu, ka šādi ierobežojumi patvaļīgi

neierobežo piekļuvi juridiskajai palīdzībai un/vai pārstāvniecībai;

b) nodrošināt, ka attiecībā uz meklētājiem jautājumos par maksām un citiem izdevumiem nepiemēro izdevīgākus nosacījumus kā tie, ko parasti piemēro dalībvalstu valstspiederīgajiem saistībā ar juridisko palīdzību.

6. Dalībvalstis var pieprasīt daļēju vai pilnu atmaksu par jebkuriem piešķirtajiem izdevumiem, ja meklētāja finansiālā situācija ir ievērojami uzlabojusies vai ja lēmums piešķirt šādu pabalstu tika pieņemts, pamatojoties uz nepatiesu informāciju, ko iesniedzis meklētājs.

16. pants

Juridiskās palīdzības un pārstāvniecības kompetence

1. Dalībvalstis nodrošina, ka juridiskais konsultants vai cits padomdevējs, kuru kā tādu atļauj vai pieļauj valsts tiesību akti un kurš sniedz palīdzību vai pārstāv patvēruma meklētāju saskaņā ar valsts tiesību aktu noteikumiem, var piekļūt tādai informācijai meklētāja lietā, kuru ir jāizvērtē iestādēm, kas minētas V nodaļā, ciktāl šāda informācija ir atbilstīga pieteikuma izvērtēšanai.

Dalībvalstis var pieļaut izņēmumu gadījumā, ja šādas informācijas vai avotu atklāšana varētu kaitēt valsts drošībai, to organizāciju vai personu drošībai, kas sniedz šādu informāciju, vai to personu drošībai, uz ko informācija attiecas, vai ja varētu tikt kompromitētas izmeklēšanas intereses saistībā ar pietvēruma pieteikuma izskatīšanu, ko veic dalībvalstu kompetentās iestādes, vai dalībvalstu starptautiskās attiecības. Šādos gadījumos piekļuvi informācijai vai konkrētajiem avotiem nodrošina iestādēm, kas minētas V nodaļā, izņemot, ja šāda piekļuve nav pieļaujama valsts drošības interesēs.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka juridiskais konsultants vai cits padomdevējs, kas sniedz palīdzību vai pārstāv patvēruma meklētāju, var piekļūt slēgtajām zonām, piemēram, aizturēšanas telpām un tranzīta zonām, lai varētu konsultēt šo meklētāju. Dalībvalstis var ierobežot meklētāju apmeklēšanas iespēju slēgtajās zonās tikai tad, ja šādi ierobežojumi saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir objektīvi nepieciešami šādas zonas drošībai, sabiedriskajai kārtībai vai administratīvajai vadībai vai lai nodrošinātu pieteikuma atbilstīgu izvērtēšanu, nodrošinot, ka juridiskā konsultanta vai cita padomdevēja piekļuve nav tādējādi pārmērīgi ierobežota vai padarīta par neiespējamu.

3. Dalībvalstis var paredzēt noteikumus attiecībā uz juridisko konsultantu vai citu padomdevēju klātbūtni visās procedūras intervijās, neskarot šo pantu vai 17. panta 1. punkta b) apakšpunktu.

4. Dalībvalstis var paredzēt, ka meklētājam ir jālūdz ierasties uz personisko interviju kopā ar juridisko konsultantu vai citu padomdevēju, kuru kā tādu atļauj vai pieļauj valsts tiesību akti.

Dalībvalstis var pieprasīt meklētāja klātbūtni personiskajā intervijā, pat ja viņu saskaņā ar valsts tiesību aktu noteikumiem pārstāv šāds juridiskais konsultants vai cits padomdevējs, un var pieprasīt, lai meklētājs personīgi atbild uz uzdotajiem jautājumiem.

Juridiskā konsultanta vai cita padomdevēja neesamība neliedz atbildīgajai iestādei veikt personisko interviju ar meklētāju.

17. pants

Garantijas nepavadītām nepilngadīgām personām

1. Ņemot vērā visas procedūras, kas paredzētas šajā direktīvā, un neskarot 12. un 14. pantu, dalībvalstis:

- a) cik ātri vien iespējams veic pasākumus, lai nodrošinātu, ka pārstāvis pārstāv un/vai sniedz palīdzību nepavadītai nepilngadīgai personai attiecībā uz pieteikuma izvērtēšanu. Šis pārstāvis var arī būt pārstāvis, kas minēts 19. pantā Direktīvā 2003/9/EK (2003. gada 27. janvāris), ar ko nosaka obligātos standartus patvēruma meklētāju uzņemšanai ⁽¹⁾;
- b) nodrošina, ka pārstāvim tiek sniegta iespēja informēt nepavadītu nepilngadīgu personu par personiskās intervijas nozīmi un iespējamām sekām un, vajadzības gadījumā, informēt par to, kā sagatavoties personiskajai intervijai. Dalībvalstis ļauj pārstāvim būt klāt intervijā un uzdot jautājumus vai sniegt komentārus, ciktāl to atļauj persona, kas veic interviju.

Dalībvalstis var pieprasīt nepavadītas nepilngadīgas personas klātbūtni personiskajā intervijā, pat ja ir ieradies pārstāvis.

2. Dalībvalstis var atturēties no pārstāvja iecelšanas, ja nepavadīta nepilngadīga persona:

- a) visticamāk, sasniegs pilngadību, pirms tiek pieņemts lēmums pirmajā instancē; vai
- b) var bez maksas izmantot tāda juridiskā vai cita konsultanta pakalpojumus, kas saskaņā ar valsts tiesību aktiem pilda pārstāvja uzdevumus, kuri noteikti iepriekš; vai

c) ir precējusies vai ir bijusi precējusies.

3. Dalībvalstis var, saskaņā normatīvajiem aktiem, kas ir spēkā 2005. gada 1. decembrī, atturēties no pārstāvja iecelšanas, ja nepavadīta nepilngadīga persona ir 16 gadus veca vai vecāka, izņemot gadījumus, kad šī persona nav spējīga iesniegt savu pieteikumu bez pārstāvja.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka:

- a) gadījumā, ja nepavadītai nepilngadīgai personai ir personiskā intervija par viņas patvēruma pieteikumu, kā tas minēts 12., 13. un 14. pantā, interviju veic persona, kam ir nepieciešamās zināšanas par nepilngadīgo personu īpašajām vajadzībām;
- b) amatpersona, kam ir nepieciešamās zināšanas par nepilngadīgo personu īpašajām vajadzībām, sagatavo atbildīgās iestādes lēmumu par nepavadītas nepilngadīgas personas pieteikumu.

5. Dalībvalstis var izmantot medicīnisko apskati, lai noteiktu nepavadītas nepilngadīgas personas vecumu saistībā ar patvēruma pieteikuma izvērtēšanu.

Gadījumos, kad tiek izmantota medicīniskā apskate, dalībvalstis nodrošina, ka:

- a) nepavadītas nepilngadīgas personas tiek informētas pirms to patvēruma pieteikumu izskatīšanas un tādā valodā, ko tām vajadzētu saprast, par iespēju, ka viņu vecums var tikt noteikts medicīniskā apskatē. Tas ietver informāciju par apskates metodi un iespējamo medicīniskās apskates rezultātu ietekmi uz patvēruma pieteikuma izvērtēšanu, kā arī par sekām, kas varētu rasties, ja nepavadīta nepilngadīga persona atsakās no medicīniskās izmeklēšanas;
- b) nepavadītas nepilngadīgas personas un/vai to pārstāvji piekrit veikt apskati, lai noteiktu attiecīgo nepilngadīgo personu vecumu; un
- c) lēmums noraidīt tādas nepavadītas nepilngadīgas personas patvēruma pieteikumu, kas atteicās no medicīniskās apskates, nav balstīts tikai uz šo atteikšanos.

Fakts, ka nepavadīta nepilngadīga persona ir atteikusies no medicīniskās apskates, nekavē atbildīgo iestādi pieņemt lēmumu par patvēruma pieteikumu.

⁽¹⁾ OV L 31, 6.2.2003., 18. lpp.

6. Īstenojot šo pantu, dalībvalstīm visupirms jāņem vērā bērna intereses.

18. pants

Aizturēšana

1. Dalībvalstis neaiztur peronu tikai tāpēc, ka šī persona ir patvēruma meklētājs.

2. Ja patvēruma meklētājs tiek aizturēts, dalībvalstis nodrošina, ka pastāv iespēja paātrināti veikt izskatīšanu tiesā.

19. pants

Procedūra pieteikuma atsaukšanas gadījumā

1. Ciktāl dalībvalstis paredz pieteikuma skaidras atsaukšanas iespēju saskaņā ar valsts tiesību aktiem, gadījumā, ja patvēruma meklētājs skaidri atsauc savu patvēruma pieteikumu, dalībvalstis nodrošina, ka atbildīgā iestāde pieņem lēmumu vai nu pārtraukt izskatīšanu, vai noraidīt pieteikumu.

2. Dalībvalstis var arī pieņemt lēmumu, ka atbildīgā iestāde var nolemt pārtraukt izskatīšanu bez lēmuma pieņemšanas. Šādā gadījumā dalībvalstis nodrošina, ka atbildīgā iestāde izdara par to ierakstu meklētāja lietā.

20. pants

Procedūra pieteikuma netiešas atsaukšanas vai atteikšanās gadījumā

1. Ja pastāv vērā ņemams iemesls uzskatīt, ka patvēruma meklētājs ir netieši atsaucis vai atteicies no sava patvēruma pieteikuma, dalībvalstis nodrošina, ka atbildīgā iestāde pieņem lēmumu vai nu pārtraukt izvērtēšanu, vai noraidīt pieteikumu, pamatojoties uz faktu, ka meklētājs nav pierādījis tiesības uz bēgļa statusu saskaņā ar Direktīvu 2004/83/EK.

Dalībvalstis var pieņemt, ka meklētājs ir netieši atsaucis vai atteicies no sava patvēruma pieteikuma, ja ir noskaidrots, ka:

a) viņš nav atbildējis uz prasību nodrošināt informāciju, kas ir būtiska viņa pieteikumam saistībā ar Direktīvas 2004/83/EK 4. pantu, vai nav ieradies uz personisko interviju, kā tas noteikts 12., 13. un 14. pantā, izņemot gadījumus, ja meklētājs saprātīgā laikā pierāda, ka nav izpildījis šīs prasības no viņa neatkarīgu apstākļu dēļ;

b) viņš ir aizbēdzis vai bez atļaujas atstājis vietu, kur dzīvoja vai tika turēts, saprātīgā laikā neinformējot par to atbildīgo iestādi, vai viņš saprātīgā laikā nav izpildījis paziņošanas pienākumu vai citas saistības sniegt informāciju.

Lai īstenotu šos noteikumus, dalībvalstis var noteikt termiņus vai izstrādāt pamatnostādnes.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka meklētājam, kas atkal piesakās atbildīgajā iestādē pēc tam, kad ir pieņemts lēmums pārtraukt izskatīšanu, kā tas minēts šā panta 1. punktā, ir tiesības pieprasīt, ka viņa lietas izskatīšana tiek atsākta, ja vien prasība netiek izskatīta saskaņā ar 32. un 34. pantu.

Dalībvalstis var paredzēt termiņu, pēc kura patvēruma meklētāja lietas izskatīšanu vairs nevar atsākt.

Dalībvalstis nodrošina, ka šāda persona netiek pārvietota pretēji nerepatriācijas principam.

Dalībvalstis var ļaut atbildīgai iestādei atsākt izskatīšanu tajā stadijā, kad tā tika pārtraukta.

21. pants

UNHCR loma

1. Dalībvalstis ļauj UNHCR:

a) piekļūt patvēruma meklētājiem, tostarp tiem, kas ir aizturēti un atrodas lidostu vai ostu tranzīta zonās;

b) piekļūt informācijai par individuāliem patvēruma pieteikumiem, procedūras gaitu, kā arī par pieņemtajiem lēmumiem, nodrošinot, ka patvēruma meklētājs tam piekļūst;

c) veicot uzraudzības pienākumus saskaņā ar Ženēvas konvencijas 35. pantu, paust savus uzskatus jebkurai kompetentajai iestādei par individuāliem patvēruma pieteikumiem jebkurā procedūras stadijā.

2. Šā panta 1. punkts attiecas arī uz organizāciju, kas darbojas attiecīgās dalībvalsts teritorijā UNHCR vārdā saskaņā ar vienošanos ar šo dalībvalsti.

22. pants

Informācijas vākšana par individuāliem gadījumiem

Lai izvērtētu individuālus gadījumus, dalībvalstis:

- a) tieši neatklāj informāciju par individuāliem patvēruma pieteikumiem vai faktu, ka pieteikums ir ticis iesniegts, iespējamam patvēruma meklētāja vajātājiem;
- b) neiegūst informāciju no vajātājiem tādā veidā, lai šādas personas tiktu tieši informētas par faktu, ka konkrētais meklētājs ir iesniedzis pieteikumu, kā arī, ja šādi tiktu kaitēts patvēruma meklētāja un viņa apgādājamo fiziskajai veselībai vai to viņa ģimenes locekļu brīvībai un drošībai, kas joprojām dzīvo izcelsmes valstī.

III NODAĻA

PIRMĀS INSTANCES PROCEDŪRAS

I SADAĻA

23. pants

Izvērtēšanas procedūra

1. Dalībvalstis izskata patvēruma pieteikumus izvērtēšanas procedūrā saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas izklāstītas II nodaļā.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka šāda procedūra tiek pabeigta cik ātri vien iespējams, neskarot atbilstīgu un pilnīgu izvērtēšanu.

Dalībvalstis nodrošina, ka gadījumā, ja lēmumu nevar pieņemt sešu mēnešu laikā, konkrētais meklētājs tiek vai nu:

- a) informēts par aizkavēšanos; vai
- b) pēc sava pieprasījuma saņem informāciju par termiņu, kurā ir jāsaņem lēmums par viņa pieteikumu. Šāda informācija neuzliek dalībvalstij pienākumu pret konkrēto meklētāju pieņemt lēmumu šajā termiņā.

3. Dalībvalstis var noteikt prioritātes vai paātrināt jebkuru izvērtēšanu saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas minētas II nodaļā, tostarp tajos gadījumos, kad pieteikums ir atbilstīgi pamatots vai ja meklētājs ir ar īpašām vajadzībām.

4. Dalībvalstis var arī noteikt, ka izvērtēšanas procedūra saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas minētas II nodaļā, tiek noteikta kā prioritāte vai paātrināta, ja:

- a) meklētājs, iesniedzot savu pieteikumu un izklāstot faktus, ir norādījis tikai tos jautājumus, kas nav svarīgi vai kam ir minimāla ietekme uz izvērtēšanu par to, vai viņu var kvalificēt kā bēgli saskaņā ar Direktīvu 2004/83/EK; vai
- b) meklētājs nepārprotami nevar tikt kvalificēts kā bēglis vai viņam nevar piešķirt bēgļa statusu dalībvalstī saskaņā ar Direktīvu 2004/83/EK; vai
- c) patvēruma pieteikums tiek uzskatīts par nepamatotu, jo:
 - i) meklētājs ir no drošas izcelsmes valsts 29., 30. un 31. panta nozīmē, vai
 - ii) valsts, kas nav dalībvalsts, tiek uzskatīta par drošu trešo valsti attiecībā uz meklētāju, neskarot 28. panta 1. punktu; vai
- d) meklētājs ir maldinājis iestādes, iesniedzot nepatiesu informāciju vai dokumentus vai neiesniedzot atbilstīgu informāciju vai dokumentus saistībā ar savu identitāti un/vai valstspiederību, kas varētu negatīvi ietekmēt lēmumu; vai
- e) meklētājs ir izpildījis vēl vienu patvēruma pieteikumu, paziņojot citus personas datus; vai
- f) meklētājs nav iesniedzis informāciju, lai ar augstu ticamības pakāpi varētu noteikt viņa identitāti vai valstspiederību, vai pastāv iespējamība, ka viņš ar ļaunu nolūku ir iznīcinājis vai izmetis identitātes vai ceļojuma dokumentu, kas būtu palīdzējis noteikt viņa identitāti vai valstspiederību; vai
- g) meklētājs ir iesniedzis nekonekventu, pretrunīgu, neticamu vai nepietiekamu informāciju, kas rada pieņēmumu, ka viņa prasība saistībā ar viņa vajāšanu, kas minēta Direktīvā 2004/83/EK, ir nepārliecinoša; vai
- h) meklētājs ir iesniedzis turpmāku pieteikumu, nenorādot nekādus jaunus atbilstīgus elementus attiecībā uz viņa konkrētajiem apstākļiem vai situāciju viņa izcelsmes valstī; vai
- i) meklētājs bez pamatota iemesla nav iesniedzis savu pieteikumu agrāk, lai gan viņam šāda iespēja bija; vai

j) meklētājs iesniedz pieteikumu galvenokārt tāpēc, lai kavētu vai izjauktu agrāka vai nenovēršama lēmuma spēkā stāšanos, kā rezultātā tiktu īstenota viņa pārvietošana; vai

II SADAĻA

25. pants

Nepieņemami pieteikumi

k) meklētājs bez pietiekama pamatojuma nav izpildījis pienākumus, kas minēti Direktīvas 2004/83/EK 4. panta 1. un 2. punktā vai šīs direktīvas 11. panta 2. punkta a) un b) apakšpunktā un 20. panta 1. punktā; vai

1. Papildus gadījumiem, kad pieteikums netiek izvērtēts saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 343/2003, dalībvalstīm nav jāizvērtē, vai meklētāju var kvalificēt kā bēgli saskaņā ar Direktīvu 2004/83/EK, ja pieteikums tiek uzskatīts par nepieņemamu saskaņā ar šo pantu.

l) meklētājs ieceļoja dalībvalsts teritorijā nelikumīgi vai paildzināja savu uzturēšanos valstī nelikumīgi un bez vērā ņemama iemesla nav sevi stādījis priekšā iestādēm, un/vai nav iesniedzis patvēruma pieteikumu cik ātri vien iespējams, ņemot vērā viņa ieceļošanas apstākļus; vai

2. Dalībvalstis var uzskatīt patvēruma pieteikumu par nepieņemamu saskaņā ar šo pantu, ja:

m) meklētājs rada draudus dalībvalsts valsts drošībai vai sabiedriskajai kārtībai, vai meklētājs ir bijis izraidīts sabiedriskās drošības un kārtības iemeslu dēļ saskaņā ar valsts tiesību aktiem; vai

a) cita dalībvalsts ir piešķirusi bēgļa statusu;

n) meklētājs atsakās izpildīt pienākumu nodot savu pirkstu nospiedumus saskaņā ar attiecīgajiem Kopienas un/vai valsts tiesību aktiem; vai

b) valsts, kas nav dalībvalsts, tiek uzskatīta par meklētāja pirmo patvēruma valsti saskaņā ar 26. pantu;

o) pieteikumu iesniedza neprecējusies nepilngadīga persona, uz kuru attiecas 6. panta 4. punkta c) apakšpunkts, pēc tam, kad vecāku vai vecāka, kas atbildīgs par nepilngadīgo, pieteikums ar lēmumu ir ticis noraidīts un nekādi attiecīgi jauni elementi nav norādīti saistībā ar šīs personas īpašajiem apstākļiem vai situāciju tās izcelsmes valstī.

c) valsts, kas nav dalībvalsts, tiek uzskatīta par meklētājam drošu trešo valsti saskaņā ar 27. pantu;

d) meklētājs drīkst palikt attiecīgajā dalībvalstī, pamatojoties uz citiem faktiem, kā arī tāpēc, ka viņam ir piešķirts statuss, kas ir līdzvērtīgs bēgļa statusa tiesībām un pabalstiem saskaņā ar Direktīvu 2004/83/EK;

e) meklētājs drīkst palikt attiecīgās dalībvalsts teritorijā, pamatojoties uz citiem faktiem, kas aizsargātu viņu no repatriēšanas, gaidot statusa noteikšanas procedūras rezultātus saskaņā ar d) apakšpunktu;

f) meklētājs ir iesniedzis identisku pieteikumu pēc galīgā lēmuma;

g) meklētāja apgādājamaais iesniedz pieteikumu pēc tam, kad viņš saskaņā ar 6. panta 3. punktu piekrita, ka viņa lieta ir daļa no pieteikuma, kas iesniegts viņa vārdā, un nav faktu, kas saistīti ar apgādājamā situāciju, kas attaisno atsevišķu pieteikumu.

24. pants

Specifiskas procedūras

1. Dalībvalstis var nodrošināt specifiskas procedūras, atkāpjoties no pamatprincipiem un garantijām, kas minētas II nodaļā:

a) sākotnēja izvērtēšana, lai izskatītu lietas, kas tiek apsvērtas saskaņā ar satvaru, kurš izklāstīts IV sadaļā;

26. pants

Pirmās patvēruma valsts koncepcija

b) procedūras, lai izskatītu lietas, kas tiek apsvērtas saskaņā ar satvaru, kurš izklāstīts V sadaļā.

Valsts var tikt uzskatīta par pirmo patvēruma valsti konkrētam patvēruma meklētājam, ja:

2. Dalībvalstis var paredzēt arī atkāpi no VI sadaļas.

a) viņš šajā valstī ir ticis atzīts par bēgli un viņš var joprojām gūt labumu no šādas aizsardzības, vai

b) viņš bauda citādu pietiekamu aizsardzību šajā valstī, tostarp priekšrocības no neregulācijas principa,

ar noteikumu, ka viņš tiks atpakaļuzņemts šajā valstī.

Piemērojot pirmās patvēruma valsts koncepciju konkrētiem patvēruma meklētāja apstākļiem, dalībvalstis var ņemt vērā 27. panta 1. punktu.

27. pants

Drošas trešās valsts koncepcija

1. Dalībvalstis var piemērot drošas trešās valsts koncepciju tikai tad, ja kompetentās iestādes ir pārliecinātas, ka personai, kas meklē patvērumu, trešajā valstī piemēros šādus principus:

- a) dzīvība un brīvība netiek pakļauta briesmām, pamatojoties uz rasi, reliģiju, tautību, piederību konkrētai sociālajai grupai vai politisko uzskatu dēļ;
- b) tiek ievērots neregulācijas princips saskaņā ar Ženēvas konvenciju;
- c) tiek ievērots aizliegums viņu pārvietot, pārkāpjot tiesības netikt pakļautam spīdzināšanai, kā arī cietsirdīgai, necilvēcīgai un pazemojošai attieksmei, kā tas ir noteikts starptautiskajos tiesību aktos; un
- d) pastāv iespēja pieprasīt bēgļa statusu un, ja viņš tiek atzīts par bēgli, saņemt aizsardzību saskaņā ar Ženēvas konvenciju.

2. Drošas trešās valsts koncepcijas piemērošanā ievēro noteikumus, kas noteikti valsts tiesību aktos, tostarp:

- a) noteikumus, kas pieprasa saistību starp personu, kura meklē patvērumu, un attiecīgo trešo valsti, uz kā pamata šai personai būtu ieteicams doties uz konkrēto valsti;
- b) noteikumus par metodoloģiju, ar kuras palīdzību kompetentās iestādes pārliecinās, ka drošas trešās valsts princips var tikt piemērots konkrētai valstij vai konkrētam meklētājam. Šādā metodoloģijā ietver apsvērumus par šīs valsts drošību konkrētam meklētājam un/vai valsts norādījumus par valstīm, kas parasti tiek uzskatītas par drošām;
- c) noteikumus saskaņā ar starptautiskajiem tiesību aktiem, kas ļauj veikt individuālu izvērtēšanu par to, vai konkrētā trešā valsts ir droša konkrētajam meklētājam, un kas ļauj meklēt-

tājam vismaz apstrīdēt drošas trešās valsts koncepcijas piemērojumu, pamatojoties uz faktu, ka viņš varētu tikt pakļauts spīdzināšanai, cietsirdīgai, necilvēcīgai vai pazemojošai attieksmei vai sodam.

3. Īstenojot lēmumu, kas balstīts vienīgi uz šo pantu, dalībvalstis:

- a) informē par to patvēruma meklētāju; un
 - b) izsniedz viņam dokumentu, informējot trešās valsts iestādes šīs valsts valodā, ka pieteikums nav ticis izvērtēts pēc tā būtības.
4. Ja trešā valsts neļauj patvēruma meklētājam iecelot tās teritorijā, dalībvalstis nodrošina, ka piekļuve procedūrai tiek sniegta saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas izklāstītas II nodaļā.

5. Dalībvalstis periodiski informē Komisiju par valstīm, kurām šī koncepcija tiek piemērota saskaņā ar šā panta noteikumiem.

III SADAĻA

28. pants

Nepamatoti pieteikumi

1. Neskarot 19. un 20. pantu, dalībvalstis var uzskatīt patvēruma pieteikumu par nepamatotu tikai tadā gadījumā, ja atbildīgā iestāde ir noteikusi, ka meklētāju nekvalificē kā bēgli saskaņā ar Direktīvu 2004/83/EK.

2. Gadījumos, kas minēti 23. panta 4. punkta b) apakšpunktā, un nepamatotu patvēruma pieteikumu gadījumos, uz kuriem attiecas jebkurš no apstākļiem, kas minēti 23. panta 4. punkta a) un c) līdz o) apakšpunktā, dalībvalstis var arī uzskatīt pieteikumu par acimredzami nepamatotu, ja tas ir noteikts kā tāds valsts tiesību aktos.

29. pants

To trešo valstu minimālais kopējais saraksts, kuras uzskata par drošām izcelsmes valstīm

1. Padome, lemjot ar kvalificētu balsu vairākumu pēc Komisijas priekšlikuma un apspriedusies ar Eiropas Parlamentu, pieņem to trešo valstu minimālo kopējo sarakstu, ko dalībvalstis uzskata par drošām izcelsmes valstīm saskaņā ar II pielikumu.

2. Padome var, lemjot ar kvalificētu balsu vairākumu pēc Komisijās priekšlikuma un apspriedusies ar Eiropas Parlamentu, veikt grozījumus minimālajā kopējā sarakstā, pievienojot vai svītrojot trešās valstis saskaņā ar II pielikumu. Komisija izvērtē jebkuru prasību no Padomes vai dalībvalsts iesniegt priekšlikumu, lai grozītu minimālo kopējo sarakstu.

3. Izstrādājot priekšlikumu atbilstīgi 1. vai 2. punktam, Komisija izmanto informāciju no dalībvalstīm, savu pašas informāciju un, vajadzības gadījumā, informāciju no UNHCR, Eiropas Padomes un citām atbilstīgām starptautiskām organizācijām.

4. Ja Padome pieprasa, lai Komisija iesniegtu priekšlikumu par trešās valsts svītrosānu no minimālā kopējā saraksta, dalībvalstu pienākums saskaņā ar 31. panta 2. punktu tiek atlikts attiecībā uz konkrēto trešo valsti nākamajā dienā pēc tam, kad Padome pieņēmusi lēmumu pieprasīt šādu priekšlikuma iesniegšanu.

5. Ja dalībvalsts pieprasa, lai Komisija iesniegtu priekšlikumu Padomei par trešās valsts svītrosānu no minimālā kopējā saraksta, šī dalībvalsts rakstiski paziņo Padomei par Komisijai izvirzīto prasību. Šis dalībvalsts pienākums attiecībā uz konkrēto trešo valsti saskaņā ar 31. panta 2. punktu tiek atlikts nākamajā dienā pēc tam, kad Padomei paziņots par šo prasību.

6. Eiropas Parlamentu informē par atlikšanu saskaņā ar 4. un 5. punktu.

7. Atlikšana saskaņā ar 4. un 5. punktu beidzas pēc trim mēnešiem, izņemot gadījumus, kad Komisija pirms šā laikposma beigām izvirza priekšlikumu svītrot trešo valsti no minimālā kopējā saraksta. Atlikšana jebkurā gadījumā beidzas, ja Padome noraida Komisijas priekšlikumu svītrot trešo valsti no saraksta.

8. Pēc Padomes pieprasījuma Komisija ziņo Eiropas Parlamentam un Padomei par to, vai situācija valstī, kas ir iekļauta minimālajā kopējā sarakstā, joprojām atbilst II pielikumam. Iesniedzot savu ziņojumu, Komisija var izvirzīt tādus ieteikumus vai priekšlikumus, kādus tā uzskata par atbilstīgiem.

30. pants

Trešo valstu norādīšana par drošām izcelsmes valstīm saskaņā ar valsts tiesību aktiem

1. Neskarot 29. pantu, dalībvalstis var saglabāt vai ieviest tiesību aktus, kas ļauj saskaņā ar II pielikumu norādīt trešās

valstis, kuras nav tās, kas minētas minimālajā kopējā sarakstā, kā drošas izcelsmes valstis, lai izvērtētu patvēruma pieteikumus. Tas var ietvert arī valsts daļas norādīšanu kā drošu, ja attiecībā uz šo daļu ir izpildīti nosacījumi, kas minēti II pielikumā.

2. Atkāpjoties no 1. punkta, dalībvalstis var saglabāt tiesību aktus, kas ir spēkā 2005. gada 1. decembrī, kas ļauj norādīt trešās valstis, kuras nav tās, kas minētas minimālajā kopējā sarakstā, par drošām izcelsmes valstīm, lai izvērtētu patvēruma pieteikumus, ja dalībvalstis ir pārliecinātas, ka personas šajās trešajās valstīs kopumā nav pakļautas vai nu:

a) vajāšanai, kā tas definēts Direktīvas 2004/83/EK 9. pantā; vai

b) spīdzināšanai vai necilvēcīgai vai pazemojošai attieksmei vai sodam.

3. Dalībvalstis arī var saglabāt tiesību aktus, kas ir spēkā 2005. gada 1. decembrī, kas ļauj norādīt daļu valsts kā drošu vai valsti vai daļu valsts kā drošu specifiskai personu grupai šajā valstī, ja saistībā ar šo daļu vai grupu ir izpildīti 2. punkta nosacījumi.

4. Izvērtējot, vai valsts ir droša izcelsmes valsts saskaņā ar 2. un 3. punktu, dalībvalstis ņem vērā tiesisko situāciju, tiesību aktu piemērošanu un kopējos politiskos apstākļus konkrētajā trešajā valstī.

5. Vērtējums par to, vai valsts ir droša izcelsmes valsts saskaņā ar šo pantu, balstās uz dažādiem informācijas avotiem, jo īpaši ietverot informāciju no citām dalībvalstīm, UNHCR, Eiropas Padomes un citām atbilstīgām starptautiskajām organizācijām.

6. Dalībvalstis paziņo Komisijai par valstīm, kas ir norādītas kā drošas izcelsmes valstis saskaņā ar šo pantu.

31. pants

Drošas izcelsmes valsts koncepcija

1. Trešā valsts, kas norādīta kā droša izcelsmes valsts saskaņā ar 29. vai 30. pantu var, pēc individuālas pieteikuma izvērtēšanas, tikt uzskatīta par drošu izcelsmes valsti konkrētajam patvēruma meklētājam tikai tādā gadījumā, ja:

a) viņam ir šīs valsts valstspiederība vai,

b) viņš ir bezvalstnieks un pirms tam bija pastāvīgi dzīvojis šajā valstī;

un viņš nav iesniedzis nekādu nopietnu pamatojumu, lai uzskatītu, ka konkrētā valsts nav droša izcelsmes valsts viņa konkrētajos apstākļos un saistībā ar viņa kvalificēšanu kā bēgli saskaņā ar Direktīvu 2004/83/EK.

2. Dalībvalstis saskaņā ar 1. punktu uzskata patvēruma pieteikumu par nepamatotu, ja trešā valsts ir norādīta kā droša valsts saskaņā ar 29. pantu.

3. Dalībvalstis paredz valsts tiesību aktos turpmākus noteikumus un modalitātes drošas izcelsmes valsts koncepcijas piemērošanai.

IV SADAĻA

32. pants

Turpmāks pieteikums

1. Ja persona, kas ir iesniegusi patvēruma pieteikumu dalībvalstī, veic turpmākas pārstāvniecības vai turpmāku pieteikumu tajā pašā dalībvalstī, konkrētā dalībvalsts var izvērtēt šīs turpmākās pārstāvniecības vai turpmākā pieteikuma elementus saskaņā ar iepriekšējā pieteikuma izvērtēšanu vai saskaņā ar tāda lēmuma izvērtēšanu, kas atrodas pārskatīšanas vai pārsūdzības procesā, ciktāl kompetentās iestādes var ņemt vērā un izskatīt visus elementus, kas iekļauti nākamajās pārstāvniecībās vai turpmākajā pieteikumā.

2. Turklāt dalībvalstis var piemērot specifisku procedūru, kā tas minēts 3. punktā, ja persona iesniedz turpmāku patvēruma pieteikumu:

a) pēc tam, kad viņas iepriekšējais pieteikums ir ticis atsaukts vai šī persona no tā ir atteikusies saskaņā ar 19. vai 20. pantu;

b) pēc tam, kad ir pieņemts lēmums par iepriekšējo pieteikumu. Dalībvalstis var arī izlemt piemērot šo procedūru tikai tad, kad ir pieņemts galīgais lēmums.

3. Turpmākais patvēruma pieteikums tiek vispirms pakļauts sākotnējai izvērtēšanai, vai pēc iepriekšējā pieteikuma atsaukšanas vai pēc lēmuma pieņemšanas, kas minēts šā panta 2. punkta b) apakšpunktā, ir konstatēti jauni elementi vai meklētājs ir iesniedzis jaunu informāciju saistībā ar izvērtēšanu, vai viņš tiek kvalificēts kā bēglis saskaņā ar Padomes Direktīvu 2004/83/EK.

4. Ja pēc sākotnējās izvērtēšanas, kas minēta šā panta 3. punktā, tiek konstatēti vai meklētājs iesniedz jaunus elementus vai faktus, kas ievērojami palielina iespēju meklētājam piešķirt bēgļa statusu saskaņā ar Direktīvu 2004/83/EK, pieteikumu turpina izskatīt saskaņā ar II nodaļu.

5. Dalībvalstis saskaņā ar valsts tiesību aktiem var turpināt izvērtēt turpmāku pieteikumu, ja pastāv citi iemesli, saskaņā ar kuriem procedūra ir jāatsāk.

6. Dalībvalstis var izlemt veikt turpmāku pieteikuma izvērtēšanu tikai tad, ja konkrētais meklētājs nevarēja, nebūdamams pie tā vainīgs, novērtēt situāciju, kas aprakstīta šā panta 3., 4. un 5. punktā, iepriekšējā procedūrā, jo īpaši izmantojot savas tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību saskaņā ar 39. pantu.

7. Šo procedūru, kas minēta šajā pantā, var arī piemērot tāda apgādājamā gadījumā, kas iesniedz pieteikumu pēc tam, kad viņš saskaņā ar 6. panta 3. punktu ir piekritis, ka viņa lieta ir daļa no pieteikuma, kas iesniegts viņa vārdā. Šādā gadījumā sākotnējā izmeklēšana, kas minēta šā panta 3. punktā, sastāvēs no izvērtēšanas par to, vai pastāv fakti saistībā ar apgādājamā situāciju, kas pamato atsevišķu pieteikumu.

33. pants

Neierašanās

Dalībvalstis var saglabāt vai pieņemt procedūru, kas paredzēta 32. pantā, gadījumā, ja patvēruma pieteikumu ir iesniedzis vēlāk meklētājs, kas apzināti vai lielas neuzmanības dēļ neierodas uzņemšanas centrā vai kompetentajās iestādēs noteiktajā laikā.

34. pants

Procedūras noteikumi

1. Dalībvalstis nodrošina, ka patvēruma meklētāji, kuru pieteikumi ir pakļauti sākotnējai izvērtēšanai saskaņā ar 32. pantu, izmanto garantijas, kas paredzētas 10. panta 1. punktā.

2. Dalībvalstis var noteikt valsts tiesību aktos noteikumus par sākotnējo izvērtēšanu saskaņā ar 32. pantu. Šie noteikumi, cita starpā, var:

a) uzlikt pienākumu meklētājam norādīt faktus un pierādījumus, kas pamato jauno procedūru;

b) pieprasīt, lai konkrētais meklētājs iesniedz jaunu informāciju noteiktā termiņā pēc tam, kad viņam šāds termiņš noteikts;

- c) ļaut veikt sākotnējo izvērtēšanu, pamatojoties tikai uz rakstiskajiem iesniegumiem, bez personiskās intervijas.

Šie nosacījumi nepadara neiespējamu patvēruma meklētāju piekļuvi jaunai procedūrai, tāpat arī tie nav par iemeslu šādas piekļuves atcelšanai vai tās ievērojamai ierobežošanai.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka:

- a) meklētājs ir atbilstīgi informēts par sākotnējās izvērtēšanas rezultātiem un, ja pieteikums netiks tālāk izvērtēts, par iemesliem un iespējam pārsūdzēt lēmumu vai pieprasīt tā pārskatīšanu;
- b) ja tas attiecas uz vienu no situācijām, kas minētas 32. panta 2. punktā, atbildīgā iestāde veic tālāku turpmākā pieteikuma izvērtēšanu saskaņā ar II nodaļas noteikumiem cik ātri vien iespējams.

V SADAĻA

35. pants

Robežprocedūras

1. Dalībvalstis var nodrošināt procedūras saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas minētas II nodaļā, lai pieņemtu lēmumu dalībvalsts robežas vai tranzīta zonā par pieteikumiem, kas iesniegti šādās vietās.

2. Tomēr, ja nepastāv tādas procedūras, kā minēts 1. punktā, dalībvalstis saskaņā ar šā panta noteikumiem un normatīvajiem aktiem, kas ir spēkā 2005. gada 1. decembrī, var saglabāt procedūras, kas atkāpjas no II nodaļā izklāstītajiem pamatprincipiem un garantijām, lai izlemtu robežu vai tranzīta zonās par atļauju ieceļot to teritorijā patvēruma meklētājiem, kas ir ieradušies un iesnieguši pieteikumu šādās vietās.

3. Procedūras, kas minētas 2. pantā, nodrošina, ka attiecīgās personas:

- a) var palikt dalībvalsts robežu vai tranzīta zonās, neskarot 7. pantu;
- b) nekavējoties informē par to tiesībām un pienākumiem, kā norādīts 10. panta 1. punkta a) apakšpunktā;
- c) var saņemt, ja nepieciešams, tulka pakalpojumus, kā norādīts 10. panta 1. punkta b) apakšpunktā;

d) intervē, pirms kompetentā iestāde pieņem lēmumu šādās procedūrās, saistībā ar viņu patvēruma pieteikumu, un interviju veic personas ar atbilstīgām zināšanām par attiecīgajiem standartiem, kas piemērojami patvēruma un tiesību aktu bēgļu jautājumos jomā, kā norādīts 12., 13. un 14. pantā;

e) var konsultēties ar juridisko konsultantu vai citu padomdevēju, kuru kā tādu pieļauj vai atļauj valsts tiesību akti, kā norādīts 15. panta 1. punktā; un

f) var norādīt pārstāvi nepavadītu nepilngadīgu personu gadījumā, kā norādīts 17. panta 1. punktā, izņemot gadījumus, ja tiek piemērots 17. panta 2. vai 3. punkts.

Turklāt gadījumā, ja atbildīgā iestāde noraida atļauju ieceļot, šī kompetentā iestāde sniedz faktisko un juridisko pamatojumu, kāpēc patvēruma pieteikums tiek uzskatīts par nepamatotu vai nepieņemamu.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka lēmums saistībā ar 2. punktā paredzētajām procedūrām tiek pieņemts saprātīgā laikā. Ja lēmums nav pieņemts četru nedēļu laikā, patvēruma meklētājam tiek atļauts ieceļot dalībvalsts teritorijā, lai viņa pieteikums tiktu izskatīts saskaņā ar citiem šīs direktīvas noteikumiem.

5. Īpašu ierašanos gadījumā vai gadījumā, ja ierodas liels skaits trešās valsts valstspiederīgo vai bezvalstnieku, kas iesniedz patvēruma pieteikumus robežu vai tranzīta zonā, un tas 1. punkta vai specifiskās procedūras, kas norādīta 2. un 3. punktā, piemērošanu padara praktiski neiespējamu, šīs procedūras var arī tikt piemērotas, ja un kamēr šīs trešās valsts valstspiederīgie vai bezvalstnieki ir izmitināti vietās, kas atrodas netālu no robežas vai tranzīta zonas.

VI SADAĻA

36. pants

Drošu Eiropas trešo valstu koncepcija

1. Dalībvalstis var nodrošināt, ka nekāda vai nepilnīga patvēruma pieteikuma un meklētāja drošības izvērtēšana viņa konkrētajos apstākļos, kā norādīts II nodaļā, nenotiek gadījumos, kad kompetentā iestāde ir noteikusi, pamatojoties uz faktiem, ka patvēruma meklētājs vēlas ieceļot vai ir nelegāli ieceļojis dalībvalsts teritorijā no drošas trešās valsts saskaņā ar 2. punktu.

2. Trešā valsts var tikt uzskatīta par drošu trešo valsti 1. punkta piemērošanas nolūkā, ja:

- a) tā ir ratificējusi un ievēro Ženēvas konvencijas noteikumus bez jebkādiem ģeogrāfiskiem ierobežojumiem;

b) tā pielieto patvēruma procedūru, kas noteikta tiesību aktos;

c) tā ir ratificējusi Eiropas konvenciju par cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzību un ievēro šīs konvencijas noteikumus, tostarp standartus attiecībā uz efektīvu tiesisko aizsardzību; un

d) to kā tādu ir norādījusi Padome saskaņā ar 3. punktu.

3. Padome, lemjot ar kvalificētu balsu vairākumu pēc Komisijas priekšlikuma un apspriedusies ar Eiropas Parlamentu, pieņem vai groza to trešo valstu kopējo sarakstu, ko uzskata par drošām trešajām valstīm 1. punkta piemērošanas nolūkā.

4. Attiecīgās dalībvalstis valsts tiesību aktos nosaka modālītātes, lai īstenotu 1. punktu un to, kas izriet no lēmumiem, kuri pieņemti, ievērojot minētā punkta noteikumus, saskaņā ar nerepatriēšanas principu, ievērojot Ženēvas konvenciju, tostarp paredzot izņēmumus no šā panta piemērošanas humanitāru vai politisku iemeslu vai starptautisko publisko tiesību aktu dēļ.

5. Īstenojot lēmumu, kas balstīts tikai uz šo pantu, attiecīgās dalībvalstis:

a) informē par to meklētāju; un

b) izsniedz viņam dokumentu, informējot trešās valsts iestādes šīs valsts valodā, ka pieteikums nav ticis izvērtēts pēc tā būtības.

6. Ja droša trešā valsts neuzņem atpakaļ patvēruma meklētāju, dalībvalstis nodrošina, ka piekļuve procedūrai tiek nodrošināta saskaņā ar pamatprincipiem un garantijām, kas izklāstītas II nodaļā.

7. Dalībvalstis, kas ir norādījušas trešās valstis kā drošas valstis saskaņā ar tiesību aktiem, kas ir spēkā 2005. gada 1. decembrī, un, pamatojoties uz kritērijiem, kas izklāstīti 2. punkta a), b) un c) apakšpunktā, var piemērot 1. punktu attiecībā uz šīm trešām valstīm līdz brīdim, kad Padome ir pieņēmusi kopējo sarakstu saskaņā ar 3. punktu.

IV NODAĻA

BĒĢĻA STATUSA ATŅEMŠANAS PROCEDŪRAS

37. pants

Bēgļa statusa atņemšana

Dalībvalstis nodrošina, ka izvērtēšanu, lai atņemtu konkrētas personas bēgļa statusu, var uzsākt, ja tiek konstatēti jauni elementi vai informācija, kas norāda, ka pastāv iemesli, lai atkārtoti izskatītu šīs personas bēgļa statusa pamatotību.

38. pants

Procedūru noteikumi

1. Dalībvalstis nodrošina, ka, gadījumā, ja kompetentā iestāde apsver iespēju atņemt bēgļa statusu trešās valsts valstspiederīgajam vai bezvalstniekam saskaņā ar Direktīvas 2004/83/EK 14. pantu, attiecīgā persona saņem šādas garantijas:

a) tikt informētai rakstiski, ka kompetentā iestāde atkārtoti izskata viņa atbilstību bēgļa statusam, kā arī par šādas atkārtotas izskatīšanas iemesliem; un

b) saņemt iespēju pamatojumu, kāpēc viņas bēgļa statusu nevaradzētu atņemt, sniegt personiskā intervijā saskaņā ar 10. panta 1. punkta b) apakšpunktu un saskaņā ar 12., 13. un 14. pantu, vai iesniegt rakstisku paziņojumu.

Turklāt dalībvalstis nodrošina, ka saskaņā ar šādu procedūru:

c) kompetentā iestāde var iegūt precīzu un atjauninātu informāciju no dažādiem avotiem, piemēram, vajadzības gadījumā, informāciju no UNHCR, attiecībā uz vispārējo situāciju, kas valda attiecīgo personu izcelsmes valstīs; un

d) ja informācija par individuālu gadījumu tiek iegūta, lai atkārtoti izskatītu personas bēgļa statusu, tā tiek iegūta no vajātājiem tādā veidā, ka šādas personas nesaņem tiešu informāciju par faktu, ka konkrētā persona ir bēglis, kura statuss ir pakļauts atkārtotai izskatīšanai, kā arī neradot kaitējumu personas un viņas apgādājamo fiziskajai veselībai vai to viņas ģimenes locekļu brīvībai un drošībai, kas joprojām dzīvo izcelsmes valstī.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās iestādes lēmums atņemt bēgļa statusu tiek sniegts rakstiski. Juridiskais un faktiskais pamatojums tiek norādīts lēmumā, un informāciju, kā apstrīdēt lēmumu, sniedz rakstiski.

3. Tīklīdz kompetentā iestāde ir pieņēmusi lēmumu atņemt bēgļa statusu, tiek piemērots 15. panta 2. punkts, 16. panta 1. punkts un 21. pants.

4. Atkāpjoties no šā panta 1., 2. un 3. punkta, dalībvalsts var pieņemt lēmumu, ka tiesības uz bēgļa statusu tiek zaudētas pēc likuma izbeigšanas gadījumā saskaņā ar 11. panta 1. punkta a) līdz d) apakšpunktu Direktīvā 2004/83/EK vai ja bēglis ir nepārprotami atteicies no viņa bēgļa statusa atzīšanas.

V NODAĻA

APELĀCIJAS PROCEDŪRAS

39. pants

Tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību

1. Dalībvalstis nodrošina, ka patvēruma meklētājiem ir tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību tiesā vai tribunālā saistībā ar:

a) pieņemto lēmumu par to patvēruma pieteikumu, ietverot lēmumu:

i) uzskatīt pieteikumu par nepieņemamu saskaņā ar 25. panta 2. punktu;

ii) kas pieņemts dalībvalsts robežu vai tranzīta zonā, kā tas norādīts 35. panta 1. punktā;

iii) neveikt izvērtēšanu saskaņā ar 36. pantu;

b) atteikumu atsākt pieteikuma izvērtēšanu pēc tās pārtraukšanas saskaņā ar 19. un 20. pantu;

c) lēmumu neturpināt turpmāka pieteikuma izvērtēšanu saskaņā ar 32. un 34. pantu;

d) lēmumu atteikt iecelšanu saskaņā ar procedūrām, kas paredzētas, ievērojot 35. panta 2. punktu;

e) bēgļa statusa atņemšanas lēmumu saskaņā ar 38. pantu.

2. Dalībvalstis nodrošina termiņus un citus nepieciešamus noteikumus, lai meklētājs varētu izmantot savas tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību saskaņā ar 1. punktu.

3. Dalībvalstis vajadzības gadījumā paredz noteikumus saskaņā ar savām starptautiskajām saistībām, kas attiecas uz:

a) jautājumu par to, vai tiesiskā aizsardzība saskaņā ar 1. punktu ļauj meklētājiem palikt konkrētajā dalībvalstī, gaidot tās iznākumu;

b) tiesiskās aizsardzības vai aizsardzības pasākumu iespējamību, ja tiesiskā aizsardzība saskaņā ar 1. punktu neļauj meklētājiem palikt konkrētajā dalībvalstī, gaidot tās iznākumu. Dalībvalstis var arī paredzēt tiesisko aizsardzību amata dēļ; un

c) pamatojumu, lai apstrīdētu lēmumu saskaņā ar 25. panta 2. punkta c) apakšpunktu saskaņā ar metodoloģiju, ko piemēro saskaņā ar 27. panta 2. punkta b) un c) apakšpunktu.

4. Dalībvalstis var noteikt termiņus attiecībā uz tiesu vai tribunālu saskaņā ar 1. punktu, lai izvērtētu atbildīgās iestādes lēmumu.

5. Ja meklētājam ir piešķirts statuss, kas saskaņā ar valsts un Kopienas tiesību aktiem piedāvā tādas pašas tiesības un pabalstus kā bēgļa statuss saskaņā ar Direktīvu 2004/83/EK, var uzskatīt, ka meklētājam ir efektīva tiesiskā aizsardzība, ja tiesa vai tribunāls nolemj, ka tiesiskā aizsardzība saskaņā ar 1. punktu ir nepieņemama vai maz ticams, ka tā dos pozitīvus rezultātus, pamatojoties uz nepietiekamu interesi par procedūrām no meklētāja puses.

6. Dalībvalstis var valsts tiesību aktos arī noteikt nosacījumus, saskaņā ar kuriem var pieņemt, ka meklētājs ir nepārprotami atsaucis vai atteicies no savas tiesiskās aizsardzības saskaņā ar 1. punktu, kā arī procedūras noteikumus, kas ir jāievēro.

VI NODAĻA

VISPĀRĒJI UN NOBEIGUMA NOTEIKUMI

40. pants

Apstrīdēšana, ko veic valsts iestādes

Šī direktīva neietekmē iespēju valsts iestādēm apstrīdēt administratīvos un/vai juridiskos lēmumus, kā paredzēts valsts tiesību aktos.

41. pants

Konfidencialitāte

Dalībvalstis nodrošina, ka iestādes, kas īsteno šo direktīvu, ievēro konfidencialitātes principu, kā tas noteikts valsts tiesību aktos, saistībā ar jebkuru informāciju, ko tās iegūst sava darba gaitā.

42. pants

Ziņojums

Ne vēlāk kā 2009. gada 1. decembrī, Komisija ziņo Eiropas Parlamentam un Padomei par šīs direktīvas piemērošanu dalībvalstīs un ierosina jebkādas grozījumus, kas ir nepieciešami. Dalībvalstis nosūta Komisijai visu informāciju, kas attiecas uz šā ziņojuma sagatavošanu. Pēc ziņojuma iesniegšanas Komisija ziņo Eiropas Parlamentam un Padomei par šīs direktīvas piemērošanu dalībvalstīs vismaz katru otro gadu.

43. pants

Transponēšana

Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības līdz 2007. gada 1. decembrim. Attiecībā uz 13. pantu dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības līdz 2008. gada 1. decembrim. Tās par to tūlīt informē Komisiju.

Kad dalībvalstis pieņem šos aktus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarīt šādas atsauces.

Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu noteikumus, ko tās pieņēmušas jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

44. pants

Pārejas noteikumi

Dalībvalstis piemēro normatīvos un administratīvos aktus, kas norādīti 43. pantā, patvēruma pieteikumiem, kas iesniegti pēc 2007. gada 1. decembra, un bēgļa statusa atņemšanas procedūrām, kas uzsāktas pēc 2007. gada 1. decembra.

45. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

46. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm saskaņā ar Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu.

Briselē, 2005. gada 1. decembrī

Padomes vārdā —
priekšsēdētājs

Ashton of UPHOLLAND

I PIELIKUMS

“Atbildīgās iestādes” definīcija

Īstenojot šo direktīvu, ciktāl turpina piemērot 1996. gada Likuma par bēgļiem (ar grozījumiem) 17. panta 1. punktu, Īrija var uzskatīt, ka:

- “atbildīgā iestāde”, kas minēta šīs direktīvas 2. panta e) punktā, ir Bēgļu patvēruma pieteikumu komisāra birojs, ciktāl tas attiecas uz jautājumu, vai meklētāja bēgļa statusu būtu vai, attiecīgi, nebūtu jādeklarē; un
- “pirmās instances lēmumi”, kas paredzēti šīs direktīvas 2. panta e) punktā, ietver Bēgļu patvēruma pieteikumu komisāra ieteikumus par to, vai meklētāju būtu vai, attiecīgi, nebūtu jādeklarē kā bēgli.

Īrija paziņos Komisijai par jebkuriem grozījumiem 1996. gada Likuma par bēgļiem (ar grozījumiem) 17. panta 1. punktā.

II PIELIKUMS

Drošu izcelsmes valstu norādīšana 29. panta un 30. panta 1. punkta piemērošanas nolūkā

Valsts tiek uzskatīta par drošu izcelsmes valsti, ja, pamatojoties uz tiesisko situāciju, tiesību aktu piemērošanu demokrātiskā sistēmā un uz vispārējiem politiskajiem apstākļiem, var pierādīt, ka visumā un konsekventi nepastāv vajāšana, kā noteikts Direktīvas 2004/83/EK 9. pantā, spīdzināšana vai necilvēcīga vai pazemojoša attieksme vai sods, kā arī nepastāv vardarbības draudi starptautiska vai iekšzemes bruņota konflikta situācijās.

Izdarot šādu novērtējumu, cita starpā, tiek ņemts vērā apjoms, kādā aizsardzību pret vajāšanu vai sliktu apiešanos nodrošina:

- a) attiecīgie valsts normatīvie akti un veids, kādā tos piemēro;
- b) to tiesību un brīvību ievērošana, kas noteiktas Eiropas cilvēktiesību un pamatbrīvību konvencijā un/vai Starptautiskajā paktā par civilajām un politiskajām tiesībām un/vai Konvencijā pret spīdzināšanu, jo īpaši tās tiesības, no kuru ievērošanas nevar atkāpties saskaņā ar minētās Eiropas konvencijas 15. panta 2. punktu;
- c) nerpatriešanas principa ievērošana saskaņā ar Ženēvas konvenciju;
- d) efektīva tiesiskās aizsardzības sistēma pret šo tiesību un brīvību pārkāpšanu.

III PIELIKUMS

“Meklētāja” vai “patvēruma meklētāja” definīcija

Īstenojot šo direktīvu, ciktāl turpina piemērot *“Ley 30/1992 de Régimen jurídico de las Administraciones Públicas y del Procedimiento Administrativo Común”* (1992. gada 26. novembris) un *“Ley 29/1998 reguladora de la Jurisdicción Contencioso-Administrativa”* (1998. gada 13. jūlijs), Spānija var uzskatīt, ka 5. nodaļas piemērošanas nolūkā “meklētāja” jeb “patvēruma meklētāja” definīcija direktīvas 2. panta c) punktā ietver “apelācijas iesniedzēju”, kā tas ir noteikts iepriekš minētajos likumos.

“Apelācijas iesniedzējam” tiek sniegta tādas pašas garantijas kā “meklētājam” jeb “patvēruma meklētājam”, kā tas ir noteikts šajā direktīvā, lai viņš varētu īstenot savas tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību saskaņā ar V nodaļu.

Spānija paziņos Komisijai par jebkuriem būtiskiem grozījumiem iepriekš minētajos likumos.
